

MAX EINSTEIN

REBELI CU O CAUZĂ

**JAMES PATTERSON
și CHRIS GRABENSTEIN**

Ilustrații
de Beverly Johnson

Traducere din engleză
de Mihaela Răileanu

CORINT BOOKS

Lumea nu este amenințată de oameni răi,
ci de cei care permit răul.

— Albert Einstein

1

Max Einstein se simțea groaznic, pentru că făcea ceea ce-i plăcea cel mai puțin: NIMIC!

Lumea nu se va salva de una singură! se gândi ea.

Da, știa că existau pericole care pândeau la fiecare colț, mai ales după aventura încununată cu succes din Africa. Dar obosise să tot urmeze ordinele altora. Se săturase să audă că trebuie să fie „cât mai puțin vizibilă” și să fie „prudentă”. Trebuia să iasă din camera aceea, care începuse să semene tot mai mult cu o închisoare – plus gărzile de corp care își aveau cartierul general în camera de vizavi, făcând tot ce le stătea în puteri ca să fie cât mai puțin vizibili, ceea ce era extrem de greu de realizat, dat fiind că erau două namile de peste un metru și optzeci de centimetri, bine făcuți, echipați în costume ajustate pe corp.

Bine, ca să fim corecți, erau gărzile de corp ale lui Max, treaba lor era să o protejeze pe ea de Corporație – un grup de oameni răi care ar fi făcut orice să pună

mâna pe ceea ce ei credeau a fi cea mai inteligentă fețișă din lume. Dar chiar și așa, nu Max ceruse să beneficieze de serviciile lor. Fusese ideea lui Ben. (Sigur.)

Max consultă aplicația meteo de pe smartphone. 33°C cu 90% umiditate. Înăbușitor de cald. New Yorkul putea deveni o adevărată saună din beton în perioada verii.

— Trebuie să ies, îi spuse ea păpușii Einstein cu cap mișcător care îi zâmbea din vechea valiză ponoșită care stătea deschisă și rezemată într-un colț al micului ei dormitor.

Valiza era un soi de altar portabil al tuturor lucrurilor marca Einstein pe care le avea. Cândva a avut un foarte drăguț apartament nou-nouț într-un fost grajd de cai renovat. Dar, cu câteva luni în urmă, Ben insistase ca Max să se mute într-un loc mai sigur și mai bine „securizat“, unde putea să facă în majoritatea timpului cam ce făcuse săptămâna asta.

Adică NIMIC!

Un corp în repaus tinde să rămână în repaus, își spuse ea în gând, amintindu-și prima lege a mișcării a lui Sir Isaac Newton. Un corp aflat în mișcare tinde să rămână în mișcare.

În ceea ce o privește, era timpul să se miște.

Max își strânse coama roșcată de păr cârlionțat într-o coadă de cal. Își aruncă un halat de baie peste hainele de interior – o pereche de pantaloni scurți și un tricou (care avea inscripționat un mesaj inspirat din *Războiul stelelor*: „Fie ca masa ori accelerația să fie cu

Metoda științifică de a te strecura afară

Oglindă poziționată cu cap, în așa fel încât unghiul pe care îl formează lumina pe suprafața ei să fie egal cu unghiul pe care îl formează lumina reflectată de suprafața oglinzii.

Gardieni care n-au nici cea mai mică idee.

Vestimentație de stradă ascunsă strategic.

voi“) – și își strecură picioarele într-o pereche de papuci de cauciuc. Își înghesui bascheții și șosetele într-o geantă de cosmetice, pitindu-le sub șamponul și buretele lăsate la vedere. Mai strecură și o oglinjoară.

Max ieși din camera 723 pe coridor și păși cu un aer nevinovat înainte.

Două gărzi de corp, bărbați, ieșiră instantaneu din camera de vizavi. Purtau căști din acelea cu fir răsucit.

— Bună, băieți, spuse Max. Mă duc să fac rapid un duș.

Cei doi bărbați dădură din cap.

— Bine, fii, ăă, atentă, spuse cel care se numea Jamal.

— Suntem aici dacă, știi, ai nevoie de ceva, spuse cel mai tânăr, care se numea Danny.

Niciunul dintre ei nu avea chef să se afle prin apropierea băii comune dintr-un cămin de fete. Da, Max avea numai doisprezece ani, dar era deja la Columbia University. Nu în calitate de studentă. Era ceea ce se numește „profesor asociat“. Asta însemna că în cursul săptămânii ea *le preda* studenților de la universitate.

— Mulțumesc, băieți, le spuse Max celor două gărzi de corp.

Continuă să meargă pe coridor cât de normal putea. Dușurile se aflau chiar lângă camera 716.

La fel și scările care duceau spre ieșire.

Aruncă o privire în oglinjoara pe care o poziționase în așa fel încât să vadă ce se petrecea în spatele ei.

Când trecu de ușa care ducea la casa scării și coti la dreapta pentru a intra la baie, ambii bărbați dispărură

înapoi în camera 722. Max trase apa la toaletă, numai așa, ca să se audă niște apă curgând. Apoi își agăță în cui halatul de baie, își dădu jos papucii și-și puse bascheții.

Mai inspectă o dată coridorul cu ajutorul oglinjoarei.

Drumul era liber.

Va veni mai târziu după gentuța de cosmetice. S-ar putea chiar să facă un duș.

Dar mai întâi trebuia să iasă din „închisoare“ și să se ducă să FACĂ ceva... orice!

De capul ei.

Fără nimeni care să o protejeze.

2

Max o zbughi șapte etaje pe scări și ieși din clădirea John Jay Hall.

Când ajunse la intersecția dintre Bulevardul Amsterdam cu Strada 114, se îndreptă spre nord, în ritm alert, uitându-se atent în jur. Nimeni nu o urmărise.

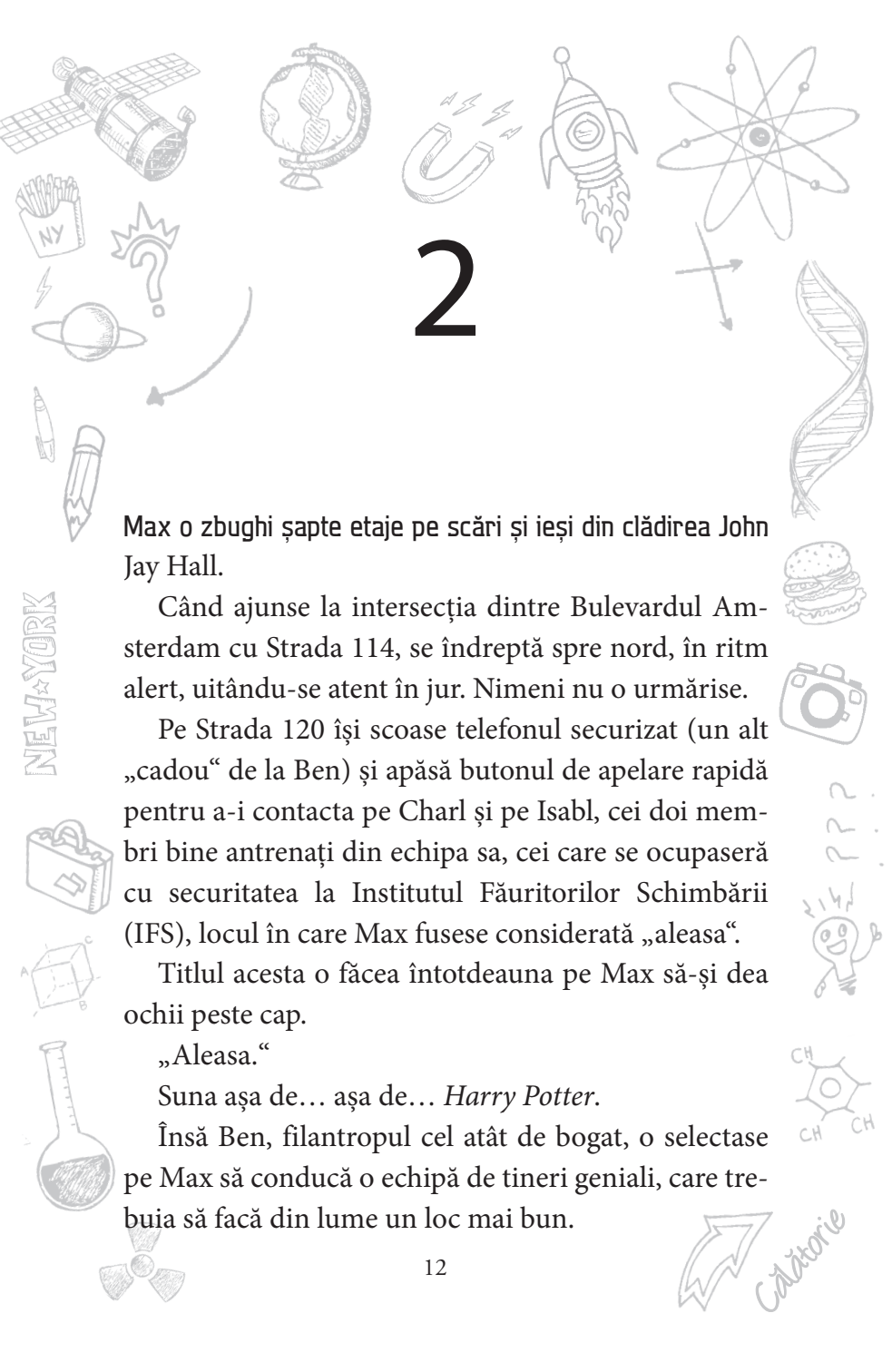
Pe Strada 120 își scoase telefonul securizat (un alt „cadou“ de la Ben) și apăsă butonul de apelare rapidă pentru a-i contacta pe Charl și pe Isabl, cei doi membri bine antrenați din echipa sa, cei care se ocupaseră cu securitatea la Institutul Făuritorilor Schimbării (IFS), locul în care Max fusese considerată „aleasă“.

Titlul acesta o făcea întotdeauna pe Max să-și dea ochii peste cap.

„Aleasa.“

Suna așa de... așa de... *Harry Potter*.

Însă Ben, filantropul cel atât de bogat, o selectase pe Max să conducă o echipă de tineri geniali, care trebuia să facă din lume un loc mai bun.

Da.

Ben era un tânăr ambițios, care avea visuri mari și un buget și mai mare. „Scopul nostru este acela de a face schimbări semnificative pentru a salva planeta și pe locuitorii acesteia“, aflase Max când vizitase sediul central al IFS din Ierusalim. Iar Ben avea încredere că numai copiii îl vor ajuta să-și îndeplinească visul.

— Max, răspunse Charl.

Avea un accent ciudat pe care Max încă nu-l putea identifica. Israelian? Est-european? Oricum, era misterios și exotic.

— Unde ești? continuă el.

— Afară.

— Poftim? Jamal și Danny sunt cu tine, nu?

— Nu. Dar nu e vina lor. Ei cred că fac duș.

Charl oftă.

— Max, am mai discutat asta. Ai nevoie de protecție. Corporația are spioni peste tot...

Mereu Corporația. Imperiul răului care încerca să pună bețe în roate IFS. Acolo unde Ben și IFS doreau să facă schimbări și să le îmbunătățească oamenilor condițiile de viață, Corporația dorea să facă bani și să-și îmbunătățească starea conturilor bancare. Unul dintre membrii acesteia, dr. Zacchaeus Zimm, dorea de asemenea să pună mâna pe Max. Era un soi de Darth Vader al Corporației, care încerca mereu să o facă pe Max să se alăture părții întunecate a Forței.

Numai că până acum strategiile lui malefice nu au funcționat.

Până acum.

Interesant este că dr. Zimm părea să știe ceva despre trecutul lui Max. Chiar părea să știe cine sunt părinții fetei și de ce se numea „Max Einstein“. Max nu-și amintea de părinții ei. Trăise în orfelinate, în institute de îngrijire, împreună cu alți oameni fără adăpost, cam toată viața ei. Până când, desigur, apăruse IFS și ajunsese la Ierusalim.

— Max? se auzi vocea lui Charl, clară și sigură, la telefon. Treaba ta, acum, e să te afli în siguranță. Dr. Zimm și Corporația încă aleargă după tine. Te rog, întoarce-te în camera ta. Imediat.

— Când începe următoarea noastră misiune? întrebă Max, practic ignorând ceea ce spusese Charl.

Semăna foarte bine din acest punct de vedere cu idolul ei, dr. Einstein. Nu prea suporta autoritatea și ordinele date de alții.

— Nu va fi nicio „următoare misiune“ pentru IFS dacă dr. Zimm pune mâna pe tine, Max!

— Bine, spuse ea. Atunci va trebui să-mi găsec de treabă de una singură.

— Max?

— Mă supun doar primei legi a mișcării a lui Newton, Charl. Sunt un corp în mișcare. Nu fac altceva decât să continui să mă mișc.

Înterupse convorbirea și închise telefonul pentru ca Charl să nu poată suna înapoi.

Când ajunse pe Bulevardul Martin Luther King, făcu la dreapta și pătrunse în Harlem.

La intersecția cu Strada 125 la vest, Max văzu un grup de copii veseli în fața unei băcănii. Săreau de o parte și de alta a jetului de apă care țâșnea dintr-un furtun scos dintr-un hidrant. Încercau fără îndoială să se răcorească.

— Hei, voi de colo! strigă enervat un bărbat aplecat la o fereastră, care avea un prosop în jurul mijlocului. Vreau să fac duș aici. Și, din cauza voastră, apa nu are presiune!

Auzindu-l, copiii izbucniră în râs și continuară să stropască în toate direcțiile.

— M-am săturat! Chem poliția.

Bărbatul își flutură pumnul în aer și își trase capul înauntru, fără nicio îndoială, ca să sune la 911.

Max intră în acțiune. Trebuia să facă asta. Putea face mai mult decât să fie invizibilă sau să se păstreze în siguranță. Cel puțin putea face o excepție când niște copii erau pe punctul de a intra în bucluc doar fiindcă se comportau copilărește.

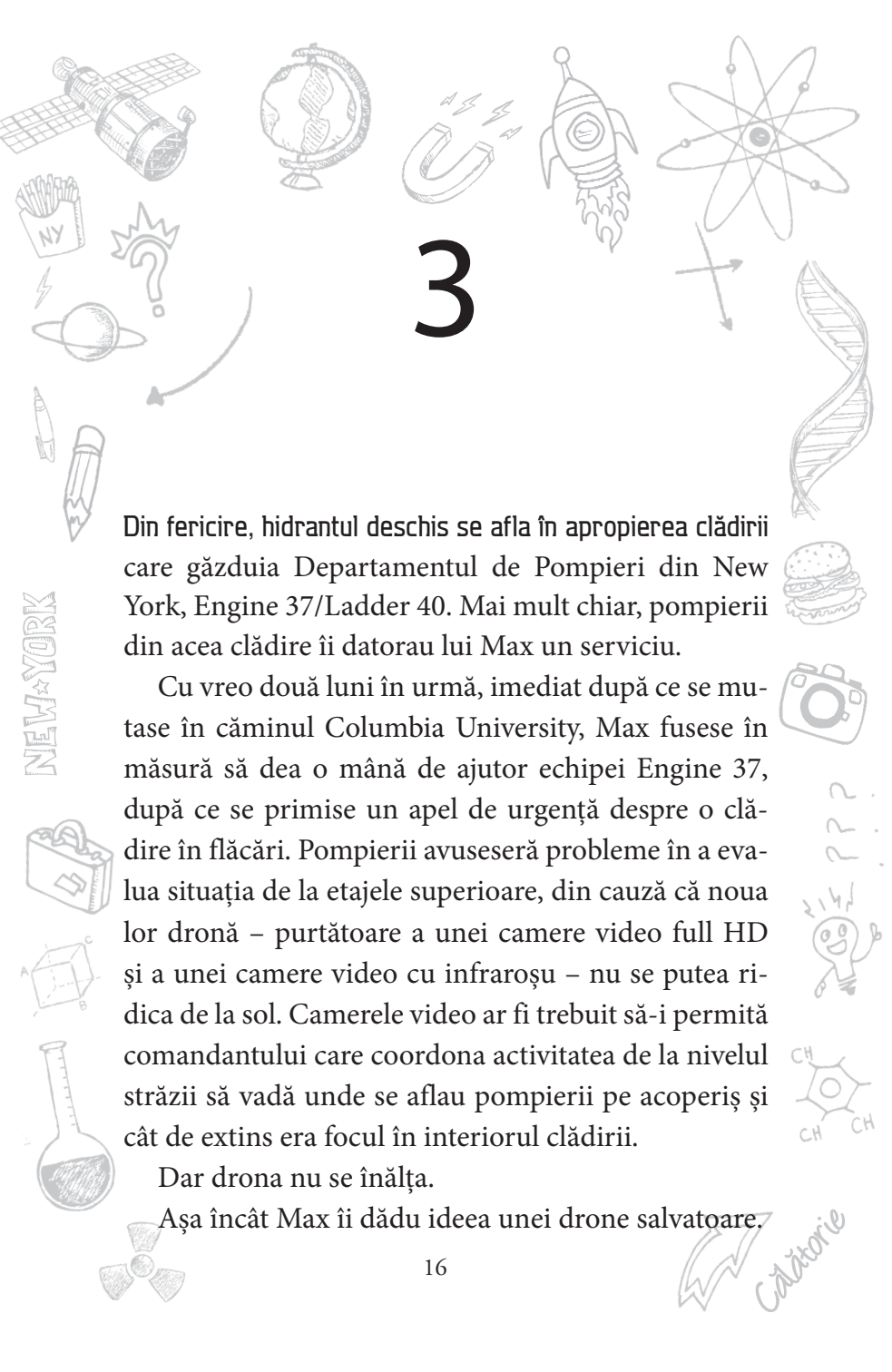
3

Din fericire, hidrantul deschis se afla în apropierea clădirii care găzduia Departamentul de Pompieri din New York, Engine 37/Ladder 40. Mai mult chiar, pompierii din acea clădire îi datorau lui Max un serviciu.

Cu vreo două luni în urmă, imediat după ce se mutase în căminul Columbia University, Max fusese în măsură să dea o mână de ajutor echipei Engine 37, după ce se primise un apel de urgență despre o clădire în flăcări. Pompierii avuseseră probleme în a evalua situația de la etajele superioare, din cauză că noua lor dronă – purtătoare a unei camere video full HD și a unei camere video cu infraroșu – nu se putea ridica de la sol. Camerele video ar fi trebuit să-i permită comandantului care coordona activitatea de la nivelul străzii să vadă unde se aflau pompierii pe acoperiș și cât de extins era focul în interiorul clădirii.

Dar drona nu se înălța.

Așa încât Max îi dădu ideea unei drone salvatoare.

— Luați camerele video de pe dronă, îi spuse ea șefului batalionului de pompieri. Găsiți o pungă goală, transparentă, din plastic, din aceea pentru gunoi și un umerăș din sârmă pentru a face un dispozitiv care să susțină camerele video. Luați o cutie Sterno cu combustibil de la băcănie, aprindeți combustibilul, prindeți-o de dispozitivul creat din umerăș și pungă. În felul acesta, putem face un balon cu aer cald rudimentar, care vă poate duce camerele video până pe acoperiș.

Șeful batalionului, pe a cărui insignă scria Morkal, se holbă la ea.

Max îi înfruntă privirea.

— Ați auzit-o pe fată, spuse cu un ton lătrat șeful Morkal. Faceți-mi un balon de aer cald dintr-un sac pentru gunoi! Acum!

— Doar că trebuie să fie bine făcut, domnule, îi atrase atenția Max. Altfel...

— Corect. Altfel tot ce vom vedea va fi un ecran negru.

Pompierii au realizat dispozitivul pe bază de aer cald și au reușit să trimită sus cele două camere video să-și facă treaba.

Acum Max spera că i-ar putea ruga pe aceiași pompieri să-i ajute pe copiii din cartier, care, în dorința lor de a se răcori, au încălcat legea, deschizând un hidrant pentru stins incendii.

Dădu buzna în unitate și văzu o figură familiară.

— Șef Morkal?

— O, hei, Max. Cum merge treaba?

— Destul de bine, domnule, dar, ei bine, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Ai nevoie să faci un balon mai mare, izbucni în râs șeful Morkal. Poate vrei să participi la parada Macy's¹?

— Nu, domnule. Adică da, ar fi distractiv... dar acum avem o situație legată de un hidrant.

— Unde?

— La capătul străzii. Are nevoie de un capac.

— Nicio problemă, se rezolvă.

— Numai că are nevoie chiar acum. Altfel, un grup de copii ar putea da de bucluc. Codul municipal al New Yorkului spune că pedeapsa este de treizeci de zile de închisoare sau o amendă de o mie de dolari.

— Au deschis hidrantul?

Max dădu din cap.

— Stai așa să-mi iau niște unelte, spuse șeful de batalion.

— O să vă ocupați dumneavoastră de asta?

— Desigur, îți datorez asta, Max! În plus, este atât de cald, m-aș simți mai bine dacă m-aș bălăci un pic cu puștii prin apă!

Max și șeful porniră în susul străzii cu un bușon de pulverizare – un dispozitiv isteț care transforma jetul de apă care se revărsa din hidrant într-o fină aspersare.

1. Paradă organizată de Ziua Recunoștinței de Macy's, la New York. (N.trad.)

În luptă cu
flăcările

Căldura urcă.
La fel și sacul
pentru gunoi.

Duza limita cantitatea de apă care ieșea din hidrantul deschis, de la aproape patru mii de litri pe minut la circa nouăzeci.

— Și nici nu va mai fi atât de puternic, le spuse șeful Morkal copiilor, când capacul fu bine fixat, pulverizând în jur doar o ploaie fină, în boltă.

Copiii erau fericiți.

Bărbatul în vârstă care dorea să facă baie era de asemenea mulțumit. De fapt, ieși din casă, în costum de baie, ca să poată să se bucure de acel duș bine-venit, împreună cu mai tinerii lui vecini.

Polițiștii au fost desigur încântați că problema s-a „remediat“ înainte de venirea lor.

Max era sigură că pentru orice problemă exista o soluție.

Tot ce trebuia să faci era s-o identifici și apoi să faci eforturi ca s-o pui în practică.